

# SCENES UIT EEN HUWELIJK

Naar een idee van Cilia Born en André Rooijmans (C en A). Vormgeving, stills en fotografie: Tim Stet



## Afval

‘Ik heb altijd al een hekel aan verspilling gehad’, meent A te moeten antwoorden op een vraag van K, een vriendin van C die even langskomt om met C uit eten te gaan. K wacht even op C en doodt de tijd door wat met A te praten die in de keuken bezig is om voor zichzelf een maaltje te bereiden. K wijst naar de afvalbakken op het kleine balkonnetje dat aan de keuken grenst.

‘Het zal er beslist niet voor gemaakt zijn, want afvalbakken had je in die tijd, 1911, nog niet, laat staan bakken om je afval in te scheiden. Maar anno 2012 wordt er in huize Koresteijn, C en A’s bovenhuisappartement in de Koorstraat in Haarlem, al het afval gescheiden. Tenminste: zo veel mogelijk. Maar als ik eerlijk ben, ben ik gewoon opgevoed om geen dingen weg te gooien die nog een functie konden hebben. Meestal gewoon uit zuinigheid. Dat kwam wel van pas in een gezin met acht kinderen! Alle kleding ging naar je jongere broertje en de aardappelschillen gingen naar de schillenboer. Zo simpel was het.’

K leunt tegen het aanrecht. Ze knikt en kijkt naar buiten. Er staan vijf emmers, elk een andere kleur. Het is een indrukwekkend tafereel, een waar milieuplein. Alles kan er gescheiden worden.

‘Maar waarom zo veel?’ vraagt K om een iets te lange stilte te doorbreken. C is inmiddels klaar en komt al met haar jas aan de keuken ingelopen. Alsof hij iets belangrijks te zeggen heeft, wacht ze geduldig maar duidelijk aanwezig om A zijn antwoord te laten geven.

‘Geel is voor het glas, lichtblauw voor het plastic, groen natuurlijk voor groenafval, die grijze is voor het gewone afval en die zilveren bak hier, een oude prullenbak, is voor de statiegeldflessen. En dan hebben we binnen nog de batterijen en het papier. Alles apart. Reuze handig!’

‘Goed bezig, A!’ roept C. K kijkt haar opgelucht aan. Nu hoeft ze niet verder te vragen naar dit Koresteijn-milieuplein. ‘Nou en of, zeker!’ roept ze waarmee iets te veel opluchting merkbaar wordt. Ze is al de keuken uitgelopen. Achter C aan. ‘Dag A!’ roept ze vanaf de trap. ‘Leuk je ontmoet te hebben!’ ‘Eensgelijksookzo’ grapt A terug, maar wacht bovenaan de trap op een kus van zijn lief C. Ze zal toch niet weggaan zonder...?

Nee, ze komt terug. Terwijl K haar fiets pakt, rent C naar boven en kust A haastig op de mond, waarna ze onmiddellijk haar rood van zijn lippen afveegt. ‘Doe je het vuilnis nog straks? Het stinkt zo!’ roept ze terwijl ze snel de trap af daalt. ‘Jaja, ga jij nou maar’, zegt A. Hij is alweer in de keuken. Hij houdt niet van het uitstellen van dit soort vieze werkjes en stapt het overvolle balkonnetje op. In de grijze bak leegt hij de groene (als bovenhuisbewoner krijg je van de gemeente geen groenbak) en in de haast – hij wil wel snel gaan eten – doet hij ook het plastic en het glas erbij. ‘Voor deze ene keer dan’, troost hij zichzelf. ‘En dat papier komt later wel. Dat gooi ik achter in de auto; daar ga ik niet mee lopen zeulen. Ik word ook al een dagje ouder...’

Even later tilt A een grote grijze zak de auto in en rijdt naar de vuilcontainer die 300 meter verderop langs de vaart staat. ‘Wat kan zo’n zak eigenlijk nog een gewicht hebben!’ maakt hij zichzelf wijs als hij met moeite de zak in de container kiepert. ‘Morgen die batterijen...’